

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1So/73/2016
Identifikačné číslo spisu: 7016200179
Dátum vydania rozhodnutia: 16.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7016200179.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci navrhovateľa: C. G., bytom O. XX, T., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta 8, v konaní o výšku starobného dôchodku, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sd/12/2016-11 zo dňa 15. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sd/12/2016-11 zo dňa 15. júna 2016 potvrdzuje.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250q ods. 2 prvá veta zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 03.12.2015, ktorým odporkyňa podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v relevantnom znení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) a podľa § 1 Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 283/2015 Z. z., ktorým sa ustanovuje pevná suma zvýšenia dôchodkovej dávky a percento zvýšenia úrazovej renty v roku 2016 (ďalej len „Opatrenie“), zvýšila navrhovateľovi od 01.01.2016 starobný dôchodok na 534,50 € mesačne (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Krajský súd podľa odôvodnenia rozsudku dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou. Uviedol, že navrhovateľom namietaný nesúlad napadnutého rozhodnutia s § 209 zákona o sociálnom poistení považuje za neopodstatnený, nakoľko predmetom konania o zvýšení starobného dôchodku navrhovateľa bolo zákonné zvyšovanie dôchodkov podľa § 82 zákona o sociálnom poistení a podľa § 1 písm. a) Opatrenia, ktoré sa rovnako prisudzuje každému

dôchodcovi, ktorý je poberateľom starobného dôchodku. Ide o pevnú sumu zvýšenia za rok 2016, vo výške 1,90 €, čo po pripočítaní k dovtedy vyplácanému dôchodku navrhovateľa predstavuje sumu 534,50 €. Tento výpočet bol podľa krajského súdu správny, v súlade s platnou právnou úpravou, pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia uvedenému právnemu stavu zodpovedalo. Hoci sa navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku vracia k predčasnému starobnému dôchodku priznanému v roku 2006, krajský súd uviedol, že v tomto konaní sa nemohol zaoberať skôr priznaným predčasným starobným dôchodkom. Navrhovateľovi bol predčasný starobný dôchodok priznaný rozhodnutím odporkyne č. XXX XXX XXXX zo dňa 03.10.2006 na základe jeho žiadosti zo dňa 07.04.2006, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, preto sa nemôže prejednávať znova. Pri dovŕšení dôchodkového veku predčasný starobný dôchodok sa zo zákonných dôvodov považuje za starobný dôchodok podľa § 69a ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ odvolanie a navrhol ho zrušiť v celom rozsahu alebo zmeniť tak, aby rozhodnutie odporkyne bolo zrušené a vec jej vrátená na ďalšie konanie. V odvolaní namietal predovšetkým to, že po dovŕšení dôchodkového veku mu nebolo zo strany Sociálnej poisťovne pri výpočte starobného dôchodku zohľadnené obdobie odpracované v II. pracovnej kategórii, teda doba zamestnania, ktorá bola podľa rezortného zoznamu zaradená do II. pracovnej kategórie v období pred 01. januárom 2000 podľa osobného listu dôchodkového poistenia - príloha k rozhodnutiu č. XXX XXX XXXX zo dňa 03. októbra 2006. Citoval ustanovenia § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, § 14 ods. 1, 3 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 100/1988 Zb.“) a uviedol, že Sociálna poisťovňa mu pri výpočte sumy starobného dôchodku po dosiahnutí dôchodkového veku nezohľadnila roky odpracované v II. pracovnej kategórii. V dôsledku formálneho a ústavne nesúladného výkladu príslušných ustanovení zákona, nezohľadnením zamestnania vykonávaného v II. pracovnej kategórii - pre určenie výšky starobného dôchodku podľa § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., poberá nižší starobný dôchodok, čo považuje za priamu diskrimináciu podľa čl. 12 Ústavy SR a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oproti dôchodcom, ktorí išli priamo do starobného dôchodku. Rozdiel mal spočívať iba v odpočte za neodpracované roky. Bol toho názoru, že zvýhodnená pracovná kategória podmieňujúca výšku dôchodku sa musí uplatniť aj pri starobnom dôchodku prepočítanom z predčasného starobného dôchodku tak, ako sa uplatňuje pri starobnom dôchodku zamestnancov, ktorí išli priamo do starobného dôchodku. Poukázal na to, že v napadnutom rozhodnutí je *expressis verbis* uvedené „starobný dôchodok“, nie „predčasný starobný dôchodok“.

Podľa navrhovateľa pri poberateľoch starobného dôchodku, ktorí poberali predčasný starobný dôchodok, je výklad a aplikácia zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého zákon neumožňuje zohľadniť tzv. zvýhodnenú pracovnú kategóriu pre výšku dávky, v rozpore s § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, ďalej v rozpore s princípom rovnosti podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a zákazom diskriminácie oproti žiadateľom o starobný dôchodok, ktorým sa pracovná kategória zohľadňuje podľa § 274 ods. 2 zákona o sociálnom poistení. Takýto výklad je podľa navrhovateľa formalistický, evidentne zasahuje do jeho legitímneho očakávania a zasahuje najzraniteľnejšiu skupinu - dôchodcov.

Navrhovateľ tvrdil, že v rizikovitom zamestnaní odpracoval roky s tým, že sa mu to prejaví vo výške starobného dôchodku. Táto práca v II. pracovnej kategórii sa mu odzrkadlila na zdraví, nakoľko je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím.

Trval na tom, že v jeho prípade je namieste aplikácia § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení s tým, že suma predčasného starobného dôchodku sa u neho znižuje u len za obdobie od dátumu jeho priznania do dosiahnutia dôchodkového veku. Pri výške starobného dôchodku po dosiahnutí dôchodkového veku má byť podľa jeho názoru zaradenie do I. a II. pracovnej kategórie zohľadnené. Okrem toho namietal, že nebol dôsledne poučený o všetkých dôsledkoch odchodu do predčasného starobného dôchodku a odporkyňa ho neinformovala o všetkých faktoroch ovplyvňujúcich výšku predčasného starobného dôchodku.

Navrhovateľ tiež namietal, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné (absencia zdôvodnenia ako správny orgán dospel k tomu, že ide o starobný dôchodok, a nie predčasný starobný dôchodok, čo je relevantné pri ich zvyšovaní, keďže každý sa zvyšuje iným spôsobom), vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Rozhodnutie správneho orgánu je veľmi stručné a nezaobrá sa postupom, ako správny orgán dospel k tomu, že ide o starobný dôchodok. Z toho dôvodu postup správneho orgánu neposkytuje dostatočné záruky ochrany proti jeho svojvôli. Za porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu označil prílišný formalizmus a nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozsudku.

Navrhovateľ poukázal aj na to, že krajský súd oprel svoje rozhodnutie o ustanovenie § 69a ods. 1 zákona o sociálnom poistení, pričom však § 69a zákona o sociálnom poistení je účinný až od 1. januára 2013. Mal za to, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď sa stotožnil s právnym posúdením veci odporkyňou.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu označila dôvody uvádzané navrhovateľom za neopodstatnené. Podľa jej názoru súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Odporkyňa zdôraznila, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu vo veci dôchodkového poistenia súd preskúmava zákonnosť konkrétneho rozhodnutia, proti ktorému smeruje opravný prostriedok navrhovateľa. Predmet súdneho konania je teda vymedzený tým, čo bolo predmetom rozhodnutia napadnutého opravným prostriedkom. Inými nárokmi, než boli riešené napadnutým rozhodnutím správneho orgánu, sa súd zaoberať nemôže. Takýto názor zastáva aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku č. 9So 65/2008 zo dňa 29. septembra 2008.

Odporkyňa trvala na vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Následne zaslal navrhovateľ krajskému súdu ešte jedno vyjadrenie, v ktorom zopakoval svoju argumentáciu z odvolania a dodal, že stotožnením sa krajského súdu s vyjadrením odporkyne by mohlo dôjsť k odopretiu spravodlivosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 250s O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p. a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj predmetné rozhodnutie odporkyne, najmä z toho pohľadu, či krajský súd správne posúdil jeho zákonnosť. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 O. s. p. v spojení s § 250s O. s. p.), dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.01.2018 (§ 156 ods. 1 a 3 O. s. p.).

Z administratívneho spisu vyplýva, že k 31.12.2015 bol navrhovateľovi vyplácaný starobný dôchodok v sume 532,60 € mesačne, na ktorú sumu bol zvýšený rozhodnutím odporkyne zo dňa 05.12.2014 a od 1.1.2016 mu bol napadnutým rozhodnutím zvýšený o pevnú sumu 1,90 € mesačne. Predmetom súdneho konania pred krajským súdom bolo preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia na základe opravného prostriedku navrhovateľa zo dňa 18.01.2016. Odvolací súd poukazuje na to, že už v rozsudku zo 14.02.2017 sp. zn. 1So/64/2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky v obdobnom spore medzi rovnakými účastníkmi reagoval na veľmi podobnú argumentáciu navrhovateľa a ani vtedy jeho odvolaniu nevyhovetl.

V konaní podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. je predmet súdneho konania vymedzený tým, čo bolo predmetom rozhodnutia napadnutého opravným prostriedkom. Inými nárokmi, než boli riešené napadnutým rozhodnutím, sa súd zaoberať nemôže.

Konanie v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa vždy na návrh oprávnenej osoby (podaním žaloby, opravného prostriedku, návrhu). Navrhovateľ vymedzuje predmet konania označením rozhodnutia správneho orgánu, ktoré napáda a žiada preskúmať súdom. Súd prvého stupňa konal a rozhodol vo veci preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporkyne zo dňa 03.12.2015 a teda konal v rámci svojej rozhodovacej právomoci o návrhu navrhovateľa na základe jeho dispozičného oprávnenia.

Pre každoročné zvýšenie dôchodkovej dávky (tzv. valorizácia) je rozhodujúca mesačná suma dôchodkovej dávky vyplácaná ku dňu, od ktorého sa zvyšuje, pričom zákonným základom pre výpočet zvýšenia je § 82 zákona o sociálnom poistení, ktorý citoval vo svojom rozhodnutí už krajský súd.

Najvyšší súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v danom preskúmvacom konaní sa nemohol zaoberať výškou predčasného starobného dôchodku, ktorý bol navrhovateľovi právoplatne priznaný v roku 2006. Preto ani odvolací súd nie je oprávnený preskúmať námietky navrhovateľa týkajúce sa výpočtu sumy starobného dôchodku po dosiahnutí dôchodkového veku a nezohľadnenia odpracovaných rokov v II. pracovnej kategórii. Tieto otázky totiž neboli v prejednávanej veci predmetom rozhodovania odporkyne a preto sa nemôžu stať ani predmetom preskúmania v konaní o opravnom prostriedku. Správne súdy sa teda mohli zaoberať len tým, čo bolo predmetom samotného napadnutého rozhodnutia odporkyne, t.j. zistením, či starobný dôchodok navrhovateľa bol od 1. januára 2016 zvýšený v súlade s ustanoveniami § 82 zákona o sociálnom poistení a § 1 Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 283/2015 Z. z., ktorým sa ustanovuje pevná suma zvýšenia dôchodkovej dávky a percento zvýšenia úrazovej renty v roku 2016. Obdobný názor zaujal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 9So/65/2008 zo dňa 29. septembra 2008.

Na základe ustanovenia § 82 ods. 2 zákona o sociálnom poistení bolo potrebné sumu 1,90 € mesačne určenú v § 1 Opatrenia pripočítať k sume dôchodku vyplácaného k 01. 01.2016. Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia a z administratívneho spisu, výpočet sumy starobného dôchodku urobila odporkyňa správne, čo správne konštatoval už krajský súd.

V súvislosti so spochybňovaním konštatovania správneho orgánu v napadnutom rozhodnutí, že ide o starobný dôchodok, odvolací súd poukazuje na to, že z administratívneho spisu odporkyne vyplýva, že už ku dňu 31.decembra 2014 bol navrhovateľ poberateľom starobného dôchodku vo výške 527,40 €, na ktorú sumu mu bol zvýšený právoplatným rozhodnutím odporkyne z 5. decembra 2013. Rovnako v rozhodnutiach odporkyne z 27.03.2012, ktorými odporkyňa rozhodla o zvýšení jeho starobného dôchodku od 01.01.2010, resp. 01.01.2011, sa priamo vo výroku uvádzal pojem „starobný dôchodok“, na rozdiel od ďalšieho rozhodnutia z 27.03.2012, ktorým odporkyňa k 01.07.2009 zvýšila „predčasný starobný dôchodok“.

Pokiaľ teda odporkyňa následne napadnutým rozhodnutím z 03.12.2015 zvýšila starobný dôchodok navrhovateľa od 1. januára 2016 o 1,90 € na sumu 534,50 €, možno dospieť dôvodne k záveru, že postupovala v súlade s § 82 zákona o sociálnom poistení v spojení s § 1 písm. a) Opatrenia, ktorých platnosť a účinnosť nebola relevantným spôsobom spochybnená.

V tejto súvislosti námietku navrhovateľa vytykajúcu súdu prvého stupňa konštatovanie, že „Pri dovŕšení dôchodkového veku predčasný starobný dôchodok zo zákonných dôvodov sa považuje za starobný dôchodok podľa ust. § 69a ods. 1" zákona o sociálnom poistení a že predmetné ustanovenie zákona nebolo v dobe, keď navrhovateľ dosiahol dôchodkový vek ani platné, ani účinné, a malo ísť podľa navrhovateľa o retroaktívnu aplikáciu, nepovažoval odvolací súd za spôsobilú spochybnieť, že navrhovateľ bol poberateľom starobného dôchodku podliehajúceho valorizácii, keďže treba zdôrazniť, že pravidlo, v zmysle ktorého „predčasný starobný dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku sa považuje za starobný dôchodok resp. „... je starobný dôchodok...“, vyplýva zo zákona č. 461/2003 Z.z. počnúc jeho účinnosťou od 1.1.2004 resp. 1.1.2008 (i keď vtedy z jeho ustanovenia § 69 ods. 2) a teda nepochybne platil aj v čase, keď navrhovateľ požiadal o predčasný starobný dôchodok, aj v čase, keď dosiahol dôchodkový vek. Od 1.1.2013 ide o ustanovenie § 69a ods. 1, ktoré platilo aj v dobe vydania

rozhodnutia, ktoré je predmetom preskúmania súdom v tomto konaní.

Pokiaľ teda odporkyňa pri vydávaní napadnutého rozhodnutia vychádzala v zmysle tohto inštitútu (vyplývajúceho zo zákona) zo skutočnosti, že dávka prislúchajúca navrhovateľovi je starobný dôchodok (a takto ho aj označila v napadnutom rozhodnutí) a ako taký podlieha valorizácii podľa príslušného ustanovenia § 1 písm. a/ Opatrenia, nemožno potom jej postup považovať za rozporný so zákonom. Takéto prekvalifikovanie priznanej dávky na základe právnej skutočnosti - dosiahnutia dôchodkového veku - vyplýva priamo zo zákona a jej neuvedenie v napadnutom rozhodnutí (i keď by to bolo vhodné predovšetkým v prvom rozhodnutí konštatujúcim túto zmenu), nespôsobuje nezrozumiteľnosť resp. nepreskúmateľnosť jeho obsahu a účelu, ktorým je aplikácia pravidelne opakovaného valorizačného mechanizmu vyplývajúceho z ust. § 82 ods. 2 zákona o sociálnom poistení.

Nemožno tiež ponechať bez povšimnutia, že navrhovateľ nepreukázal a ani netvrdil, že by sa po dosiahnutí dôchodkového veku sám domáhal u odporkyne prípadne iného rozhodnutia o priznaní starobného dôchodku (v ktorom by malo byť zohľadnené obdobie, počas ktorého vykonával prácu zaradenú do II. pracovnej kategórie). V tejto súvislosti je však potrebné pripomenúť právny názor vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 So/32/2011 z 27. februára 2012 (R 79/2013), podľa ktorého „Ak bol poistencovi priznaný a vyplácaný predčasný starobný dôchodok, potom mu nevzniká právo na určenie sumy starobného dôchodku podľa § 66 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení platnom v čase vzniku nároku na predčasný starobný dôchodok ani po dovŕšení dôchodkového veku. Právny podklad pre prepočet predčasného starobného dôchodku po dovŕšení veku, potrebného pre vznik nároku na starobný dôchodok, nie je daný.“

V súvislosti s námietkou vytykajúcou diskriminačný postup odporkyne vydaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/06 z 2. júla 2008, podľa ktorého „v zmysle článku 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky majú občania právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa. V tomto prípade je to práve primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti (zdravotnej) na prácu prostredníctvom systému dôchodkového zabezpečenia, v ktorom kľúčovú pozíciu má sociálne poistenie. Sociálne poistenie ako systém založený na poistnom princípe, osobnej participácii premietajúcej sa do zohľadňovania „zásluhovosti“ pri výpočte dôchodkovej dávky, na sociálnej solidarite a na garancii štátu, je založený na princípoch, ktoré sa premietajú nielen do výpočtu dôchodkovej dávky, ale premietajú sa aj do systému jej zvyšovania, ktoré sa podľa všeobecného mechanizmu zákona č. 461/2003 Z. z. má realizovať každý kalendárny rok, s ohľadom na medziročný rast spotrebiteľských cien a rast priemernej mzdy v národnom hospodárstve. Tento mechanizmus podlieha vopred presne ustanoveným pravidlám a s takto založenou valorizáciou sociálny systém počíta tak, aby dôchodkový systém bol funkčný a spoľahlivý. Tým, že integrálnou súčasťou systému sociálneho poistenia sú tak dôchodkové dávky, ako aj ich valorizácia pravidelne uskutočňovaná každoročne v určitom čase a podľa určitých kritérií, možno ju považovať za súčasť základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a podľa čl. 30 ods. 1 listiny a z tohto pohľadu ju treba aj posudzovať.“

Vo vzťahu k namietanému nedostatku odôvodnenia rozsudku krajského súdu odvolací súd považuje toto odôvodnenie síce za stručné, avšak krajský súd dal zrozumiteľné odpovede na námietky navrhovateľa, predovšetkým tým, že zaujal jasné stanovisko k medziam konania o opravnom prostriedku, poukázal na to, že suma pôvodne predčasného starobného dôchodku bola právoplatne určená, poukázal na zákonné ustanovenie o zmene predčasného starobného dôchodku na starobný dôchodok (i keď tu chybné uviedol § 69a namiesto § 69 účinného v čase tohto prekvalifikovania zo zákona) a napokon preskúmal aj to, či odporkyňa správne aplikovala predpísané zvýšenie dávky.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že napadnuté rozhodnutie odporkyne je v súlade so zákonom, pričom ani námietka navrhovateľa vytykajúca diskriminačný prístup voči nemu nebola dôvodná a teda spôsobilá spochybníť jeho zákonnosť, preto napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Nad rámec prieskumu napadnutého rozhodnutia a rozsudku krajského súdu odvolací súd dáva do pozornosti odporkyne, aby starostlivo uvážila, či niektoré časti opravného prostriedku navrhovateľa nemožno podľa obsahu považovať skôr za žiadosť o postup podľa § 112 zákona o sociálnom poistení, než za argumentáciu voči napadnutému rozhodnutiu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že navrhovateľovi, ktorý v odvolacom konaní nebol úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.